

Kommentar till artikel i Läkartidningen om Interphone, 8 oktober 2008.

Läkartidningen publicerade den 8 oktober en artikel som handlar om Interphone-studien och där en av forskarna inom Interphone, Maria Feychting, professor vid KI intervjuas.

Emellertid framgår inte av artikeln att Interphone genomgående undervärderar risken för hjärntumör av mobilen. Ett tydligt exempel på det är den nyligen publicerade artikeln, med Maria Feychting som delförfattare, *Meningioma and mobile phone use-a collaborative case-control study in five North European countries; Lahkola et al 2008*. Den visar att mobilanvändning skyddar mot meningiom (OR=0.76, CI: 0.65-0.89). Det finns förstås ingen annan förklaring till den skyddande effekten än att studien har allvarliga brister, vilka lett till en systematisk undervärdering av risken.

I flera andra Interphone-delstudier har liksom i denna studie minskade risker konstaterats. Ett annat exempel är en Interphone-delstudie från samma forskare, det vill säga även Maria Feychting: *Lahkola et al 2007: Mobile phone use and risk of glioma in 5 North European countries*. Även denna studie konstaterade en minskad risk för en annan form av hjärntumör, den allvarliga formen gliom (OR = 0.78, CI: 0.68-0.91). Den minskade risken försvinner emellertid med ökad användning och övergår i en ökad risk efter 10 års latens vid samma sida som mobilen använts (OR = 1.39, 95% CI: 1.01-1.92). I studien visas inte en minskad risk vid den motsatta sidan efter 10 års latens (OR = 0.98, 95% CI: 0.71-1.37), vilket hävdas i Läkartidningens intervju med Maria Feychting. En förklaring till de observerade minskade riskerna, i dessa såväl som andra Interphone-delstudier, är att DECT-telefonanvändare uteslutits. Om DECT-telefoner ökar risken för hjärntumör i lika hög grad som mobiltelefoner, vilket Lennart Hardell visat i sina studier, leder uteslutningen till en undervärdering av risken. Det kan vara en förklaring till att Hardells resultat skiljer sig från många av Interphone-resultaten. Dr Ronald Herberman, chef vid Pittsburgh University Cancer Institute, påpekade också i kongressförhör i USA nyligen, att Interphone-studierna genomgående undervärderar risken genom att definiera en "regelbunden användare" som en person som använt mobilen 1 gång per vecka under 6 månader.

I en analys av de hittills publicerade Interphone-delstudierna konstaterar Lloyd Morgan, direktör för Central Brain Tumor Registry of the United States, att Interphone har allvarliga brister som leder till en undervärdering av den verkliga risken: "Det finns 50 signifikanta resultat med OR under 1,0 vilket indikerar att mobiltelefonen skyddar användaren mot hjärntumörer", skriver han. Källa:

http://www.powerwatch.org.uk/columns/morgan/20080108_interphone_design.asp

Det är även förvånande att läsa i Läkartidningens artikel att vi inte skulle veta om barn är känsligare för mobilstrålning. Det är väl känt sedan länge att barn är känsligare för cancerogena ämnen. Det är även visat i upprepade undersökningar att strålningen från en mobiltelefon tränger längre in i barns hjärnor. Vid kongressförhöret i USA nyligen redovisades Lennart Hardells helt färsk data som visar att de som börjat använda mobilen före 20 års ålder löper 5 ggr ökad risk för hjärntumör. Dr David Carpenter sade "This observation is consistent with a large body of scientific studies that demonstrate that children are more vulnerable than adults to carcinogens." Källa:

<http://www.microwavenews.com/kucinich>.

Anmärkningsvärt är även att Maria Feychting antyder att de allt flera internationella varningarna från cancerläkare och hjärnkirurger om risker med mobilen och rådet att barn inte ska använda mobilen alls, skulle vara tagna ur luften och inte ens bygga på "ett visst vetenskapligt underlag". Det är ju just mot bakgrund av det ökande antalet vetenskapliga belägg för långsiktigt allvarliga hälsorisker som internationellt erkända experter inom cancer och hjärnkirurgi, såsom Dr Vini Khurana (<http://www.brain-surgery.us/mobph.pdf>) och Dr

Ronald Herberman, (http://www.upci.upmc.edu/news/upci_news/072308_celladvisory.cfm)
gett rådet att minimera användningen av mobilen och att barn ska undvika att tala i mobilen
annat än för nödsamtal.

Slutligen: Varför hänvisar Läkartidningen i sin artikel till den lastgamla och skandalösa
rapporten från Vetenskapsrådet år 2004, som grund för kritik mot Lennart Hardells forskning?
Vetenskapsrådets rapportens ordförande, Göran Grimvall, ansåg talande nog, åtminstone så sent
som februari 2005 att ”det nog var värre att lösa korsord än tala i mobiltelefon”¹. Det jag stilla
undrar över när, jag ser dessa återkommande larviga och svepande påhopp på Lennart Hardell
och hans forskning är: - vad är det för allvarliga brister som dessa kritiker i själva verket sett
och som ett växande antal ansedda internationella cancerexperter, exempelvis Ronald
Herberman, vid Pittsburgh University Cancer Institute, helt måste ha missat?

Mona Nilsson 8 oktober 2008

---

¹ SSI Transparensforum, februari 2005